

Samen kerken!

Wat is er aan de hand in kerkenland?

Het kan bijna geen toeval zijn: In de week dat de handtekeningen werden gezet onder de verkoopakte van de Theresiakerk in Borne stond 18 april j.l op de voorpagina van de Tubantia met grote letters: *In tien jaar tijd bijna alle katholieke kerken dicht*. Met daarbij als subtitel: *Twentse parochies in financiële problemen, 50 kerken sluiten*. Ik las het artikel dan ook met een zeer dubbel gevoel. Hoe kan het zijn dat een eeuwenoude instelling als de katholieke kerk in zo'n korte tijd wordt geminimaliseerd en van mede-beleidsbepaler in de marge van de samenleving terecht is gekomen. Wat is er fout gegaan met de katholieke kerk in een tijd dat velen op zoek zijn naar de zin van het bestaan, naar zingeving in een gematerialiseerde samenleving?

Aan de lijve hebben de parochianen van de Theresia geloofsgemeenschap ondervonden wat het betekent om je vertrouwelijke plek van samenkomst kwijt te raken. Niet alleen de plek maar ook de (soms jarenlange) onderlinge verbintenissen verdwijnen en moeten plaatsmaken voor nieuwe, wat niet altijd even gemakkelijk is.

Kerkgebouwen zijn tekenen van Gods aanwezigheid op aarde. Het zijn heilige plaatsen die iedereen als zodanig herkent. Mensen komen er vaak al erg lang samen. Om het Woord te horen, 'iets' van God te ervaren, met elkaar te vieren, gemeenschap te zijn, het leven te delen, in goede en in slechte tijden. Maar gaat het ook echt gebeuren, bijna alle kerken dicht? Ik hoop van niet. Is het tij nog te keren? Ik denk het wel want Gods wegen zijn ondoordringelijk, maar dan zal het nodige moeten veranderen. En daar wij, mensen, het instrument van God zijn, is het aan ons zelf om deze verandering in gang te zetten.

Reeds in 1992 schreven de Nederlandse bisschoppen dat Nederland een missieland was geworden; een plan van aanpak was nodig om de kerk weer op de kaart te zetten. Nu bijna 25 jaar later is de situatie nog schrijnender en staat de kerk nog verder af van de Nederlandse bevolking. Sommigen denken zelfs dat God uit Nederland verdwijnt samen met de oudere generaties onder ons. Gelukkig zijn er volop tekenen dat deze doemdenkers ongelijk hebben. De Evangelische beweging in Nederland groeit nog steeds, ook de migrantenkerken en de oecumenische kloostergemeenschap in Taize in Frankrijk trekt nog steeds jaarlijks duizenden jongeren, ook uit Nederland.

Wat kunnen de traditionele kerken (want de teruggang en sluiting is niet alleen bij de rooms-katholieken) hiervan leren? Op de eerste plaats zullen kerken alle ramen en deuren moeten opengooien. Figuurlijk door op een aantrekkelijke en aansprekende manier de boodschap van geloof, hoop en liefde te verkondigen die past bij deze tijd. Maar ook letterlijk door niet alleen op zondag toegankelijk te zijn maar ook door de week allerlei activiteiten te ontplooiën die jong en oud aanspreken. En dit vanuit de overtuiging dat de vreugdevolle boodschap van het Evangelie voor iedereen van belang is. Het verhaal van God met de mensen, zoals we dat in onze Joods-Christelijke traditie kennen, is namelijk nog steeds actueel en kan inspireren, bemoedigen en helpen om ons eigen leven te leiden. Ons geloof heeft ons zoveel te bieden en leidt bij velen tot daden van barmhartigheid. Paus Franciscus is hierbij voor ons het levende voorbeeld.

Dit te realiseren vraagt de nodige creativiteit en betekent ook hard werken. Het veronderstelt ingrijpende en fundamentele veranderingen in de wijze van kerk zijn. Het vraagt bovenal een positieve toekomstvisie en het geloof dat we daarbij kunnen rekenen op Gods liefde voor de mensen en inspiratie van de heilige Geest die als een frisse wind door kerkenland waait.

Gustaaf Boerjan
Jacobus&Johannes parochie Borne